

heller ikke det sidste Led af § 21, hvor det siges, at „den, der driver Handel med Wildt, er uberettiget til at erhverve Wildt af Personer, hvis Navn og Bopæl ere ham ubekendte.“ Vil det ikke sige andet end, at en Wildthandler skal anmode ubekendte Personer, der komme til ham med Wildt, om at opgive Navn og Bopæl, saa har det ikke meget at sige, for saa kan jo Wildtthven opgive forkert Navn og forkert Bopæl. Er Wildthandleren saa angerløs, eller skal han virkelig anstille en Efterforskning, om det Navn og den Bopæl, som opgives, ere rigtige eller ikke? Det sidste vil være en ganske utaaelig Byrde at paalægge Wildthandleren, det første vil gøre hele Bestemmelsen ganske illusorisk, for Wildtthven vil meget hurtigt opdage, at det kun kommer an paa at opgive falsk Navn og falsk Bopæl, saa kan man herlig blive af med Wildtet. — Jeg tror, at Bestemmelsen i § 22 om Udøvelsen af Jagt paa Brevduer vil medføre, at Brevduerne ikke saa den Bestyttelse, de vilde have faaet ved Ministerens Forslag. Man har ønsket at beskytte Brevduer, men i det praktiske Liv tror jeg, at Bestemmelsen netop vil føre til, at den, der skyder en Brevdue, dog altid kan undskylde sig med dette: Jeg har aldeles ikke villet udøve Jagt paa Brevduer, jeg troede, det var en almindelig Wilddue. — Jeg finder hele Kapitlet om Jagttegn uheldigt, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. — I § 28 kan man vistnok ikke lade det blive staaende, at ulovlig Jagts Udøvelse efter Solens Nedgang og før dens Opgang fremhæves som et særlig aggraverende Moment. Jagt under disse Forhold er nemlig efter en tidligere Paragraf en selvstændig Forbrydelse, men saa kan man ikke tillige sætte det som et aggraverende Moment ved den Forbrydelse, som kaldes ulovlig Jagt. — Jeg finder det for haardt, at den, der laaner en god Ven et Gevær med Paalæg om kun at jage paa et bestemt Sted, skal miste Ejendomsretten til Geværet, hvis Vennen gaar hen og jager paa et Sted, hvor han ikke har Lov at jage. — Jeg henleder Opmærksomheden paa, at Bestemmelsen i § 35, hvor der tales om Børn i en Alder af 10—15 Aar, ikke stemmer med Bestemmelsen i § 15, hvorefter 16 Aar er sat som Betingelse for at kunne udøve Jagt. I hvert Tilfælde komme unge Menneſter i Alderen fra 15—16 Aar til at staa paa en

ganske mærkbarlig Maade. — Der er ved Bestemmelsen i § 37 givet den jagtberettigede Anvisning paa med Magt paa Stedet at fratage Overtræderen hans Gevær, Hund og øvrige Jagttrekbisfitter. Det er at sanktionere en Selvtægt, som under disse Omstændigheder er særlig farlig, da der vil blive Tale om Strid om et ladt Gevær.

Jeg erkender, at der i Forslaget findes adskillige gode Bestemmelser, adskillige Bestemmelser, hvorved den nuværende Lovgivning bliver forbedret og vel ogsaa Bestemmelser, der ere i Jagtens Interesse. Men det forekommer mig, at man paa adskillige Punkter er gaaet for vidt og har vedtaget Rettsmidler og Retshjælp for en Interesses Skyld, der af Ordføreren selv betegnedes som Lutsus. Jeg tror ikke, at Jagten har den almene, nationaløkonomiske Betydning, som man har villet give den her, og adskillige Bestemmelser i Forslaget tilsigte at gøre Jagten til et Slags Privilegium for de bedre Klasser, og det kulminerer saa i den Bestemmelse, at et Fattiglem overhovedet ikke maa jage. Men jeg vil ikke modsætte mig Sagens Overgang til det andet Ting, idet jeg haaber, at adskillige af de Bestemmelser, jeg nu har fremhævet, ville blive rettede der.

Formanden: Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke tidligere har fundet Lejlighed til at fremsætte de Bemærkninger, vi nu have hørt, og hvoraf flere kunne have ikke saa ringe Betydning. Jeg ved nok, at det ærede Medlem var forhindret fra at være til Stede ved Sagens tidligere Behandling; men jeg forstod dog de Ytringer, som da faldt — og det var Meningen med min Udtalelse ved anden Behandling — saaledes, at der vilde blive givet det ærede Medlem Lejlighed til mellem 2den og 3dje Behandling at fremsomme med sine Bemærkninger for Udvalget — der havde de haft deres rette Plads. Jeg ved vel, at Sagen er gaaet i stor Skynding, og at den har maattet foretages i stor Skynding — der har endog været Medlemmer, som vilde have, at det skulde gaa i endnu større Skynding — og det maa være Undskyldning for det ærede Medlem og Udvalget. Men paa samme Tid trænger den Tanke sig jo dog frem, at det ikke kan være Meningen med denne Behand-